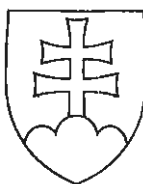

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
20 -06- 2013	
Podanie číslo: 3736	Číslo spisu:
Prílohy/ličty:	Vybavuje: PG

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 20.06.2013

a vykonateľnosť dňa 23.07.2013

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 17.07.2013 *Piel*

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpená: *Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/049/2012 zo dňa 11. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/049/2012 zo dňa 11. septembra 2012 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 306-PL0/O-3595/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1

písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe JOJ odvysielala dňa 03.04.2012 o cca 17:17 hod. v rámci programu *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na zachovanie osobnej cti učiteľky, ktorá bola zobrazená v procese výučby a dňa 04.04.2012 o cca 17:08 hod. v rámci programu *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI? – Školy ich nemajú ako zaplatiť*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na zachovanie osobnej cti učiteľky zobrazenej ako prvej v poradí v procese výučby a učiteľky zobrazenej ako druhej v poradí v procese výučby. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. uložená *sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5.000 €*.

Rada ako príslušný správny orgán je povinná analyzovať konkrétny obsah a konkrétny spôsob spracovania daných príspevkov v prípade, ak dôjde k dôvodnému podozreniu, že tieto by mohli zasiahnuť do osobnej cti určitej fyzickej osoby, ako tomu bolo v tomto prípade. V odôvodnení napadnutého administratívneho rozhodnutia ďalej uviedla, že z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) vyplýva, že na to, aby došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti nie je nutné, aby bola osoba identifikovaná prostredníctvom osobných údajov. Zásah do ľudskej dôstojnosti môže vzniknúť aj v prípade, ak je dotknutá osoba identifikovateľná pre užšiu verejnosť (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/4/2010). V príspevku *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy* bolo možné na záberoch rozoznať osobu ženského pohlavia, a to najmä na základe hlasu, ktorý bol nezmenený. Zábery zobrazovali vrchnú časť tela učiteľky, jej oblečenie, šperky a gestikuláciu rúk. Napriek tomu, že oblasť tváre bola vyrastrovaná, bolo možné dotýčnú osobu na základe videa, najmä nezmeneného hlasu jednoznačne identifikovať, predovšetkým žiakmi, ktorých učí, ako i kolegami, známymi a rodinou. Rovnako aj v druhom príspevku *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI? – Školy ich nemajú ako zaplatiť* boli opakovane odvysielané zábery amatérskeho videa, na ktorých boli zaznamenané učiteľky v procese výučby. Video s učiteľkou zobrazenou, ako prvou v poradí bolo totožné s videom odvysielaným v príspevku *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy*. Postava učiteľky, zobrazenej ako druhej v poradí a ani jej tvár neboli technicky upravené, rovnako ako jej hlas. Kvalita obrazu bola nižšia, tváre žiakov však bolo vidieť zreteľne, na základe čoho bola zobrazená učiteľka identifikovateľná pre jej bližšie okolie.

Rada tiež posudzovala obsah a spôsob spracovania predmetných príspevkov, ktorých cieľom bolo poukázať na nedostatky vo výučbe anglického jazyka a možné príčiny nízkej úrovne jazykovej vybavenosti žiakov slovenských škôl. Zvolená téma sa týka pomerne širokého okruhu divákov, avšak vzhľadom na spôsob spracovania predmetných komunikátov došlo ich odvysielaním ku kolízii viacerých právom chránených záujmov. Rada dospela k záveru, že samotné zaradenie amatérskych videí konkrétnych, aktívne pôsobiacich pedagógov nebolo nevyhnutné v záujme informovať verejnosť o nastolenej téme. V prípade, ak chcela navrhovateľka posudzovať nízku úroveň výučby anglického jazyka na konkrétnych osobách, bolo jej povinnosťou upraviť tieto záznamy tak, aby boli osoby pedagógov zachované v anonymite. Zverejnením predmetných videí mohla byť osobná česť a autorita v očiach ich žiakov znížená, čo mohlo mať zároveň za následok výrazné zníženie kvality ďalšej výučby, pričom zobrazené učiteľky pravdepodobne nevyučujú len anglický jazyk a môžu byť výbornými pedagogičkami v iných predmetoch. Odvysielanie príspevku, v ktorom boli zobrazené pedagogičky postavené moderátorom na úroveň ukrajinského kamionistu, znížilo ich autoritu a profesionalitu ako osôb vykonávajúcich pedagogickú činnosť a je veľká pravdepodobnosť, že sa táto skutočnosť prejaví v správaní ich žiakov.

Napriek skutočnosti, že jazyková vybavenosť zobrazených učiteľiek môže byť na výučbu anglického jazyka skutočne nízka, táto neopravňuje vysielateľa použiť uvedené videá difamujúcim spôsobom. Zaradenie predmetných amatérskych videí do vysielania v nadväznosti na vyjadrenia moderátorov neslúžilo primárne účelu informovať verejnosť o otázkach verejného záujmu, ale účelu zatriktívniť vysielanie a upútať diváka neprimeraným spôsobom.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie – opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že Rada napadnutým rozhodnutím posúdila jeden čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu ako samostatný skutok a udelila zaň vysielateľovi samostatnú sankciu a v iných správnych konaniach č. 272-PLO/O-3053/2012 a č. 226-PLO/O-2362/2012 opätovne čiastkové útoky toho istého pokračovacieho deliktu, za ktorý sankcionovala vysielateľa napadnutým rozhodnutím, posúdila ako samostatný skutok a uložila zaň vysielateľovi ďalšiu, novú a samostatnú sankciu. Tým, že Rada v napadnutom rozhodnutí posudzovala konanie účastníka ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktorý mala spojiť s čiastkovými útokmi pokračovacieho správneho deliktu, v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu porušila princípy administratívneho trestania a vec nesprávne právne posúdila.

Ďalej navrhovateľka namietala, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje podstatné náležitosti výroku, konkrétne presné vymedzenie spôsobu, akým mala navrhovateľka zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti, presné vymedzenie skutkových tvrdení alebo hodnotiacich komentárov, ktorých povaha spôsobila zásah do ľudskej dôstojnosti, presnú identifikáciu osôb, ktorým malo byť zo strany navrhovateľky zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti a spôsob, akým navrhovateľka zasiahla do ľudskej dôstojnosti. Vzhľadom na absenciu opisu skutku porušenia právnej povinnosti a presnú identifikáciu osôb, do ktorých práv malo byť zo strany navrhovateľky zasiahnuté v samotnom výroku rozhodnutia je napadnuté administratívne rozhodnutie nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

S poukázaním na § 18 ods. 2 zákona č. 71/1976 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), navrhovateľka namietala, že prvým úkonom odporkyne voči navrhovateľke bolo vyžiadanie záznamov z vysielania programu. Týmto úkonom začalo správne konanie voči navrhovateľke, a preto bolo potrebné aplikovať a garantovať záruky navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie. Rada je kolektívny správny orgán, ktorý rozhoduje hlasovaním členov Rady, o ktorom sa vyhotovuje zápisnica a následne formálne správne akty. Preto aj na vyžiadanie záznamov vysielania by sa podľa navrhovateľky mal uplatňovať zákonom vymedzený spôsob rozhodovania Rady. Vyžiadaním záznamu vysielania totiž Rada získava jeden z najrelevantnejších dôkazov, ktorý je následne použitý proti vysielateľovi.

Záznam z vysielania programu – ako jediný dôkaz použitý v samotnom konaní bol podľa navrhovateľky získaný proti jej vôli, štátnym donútením, v rozpore so zákonom a s jej právami. Spôsob získania dôkazu – záznamu vysielania porušil právo účastníka na inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať sám seba“. Navrhovateľka pritom poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bykov proti Ruskej federácii. Vzhľadom na uvedené považuje navrhovateľka ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v priamom rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) z nasledovných dôvodov: charakter donútenia – ide o štátne donútenie a zásah vo forme povýšenej na zákon; stupeň donútenia – nedodanie záznamu je klasifikované ako správny delikt a je finančne sankcionovateľný; existencia procesných postupov ochrany – síce existuje možnosť namietať nezákonnosť získaného dôkazu, napriek tomu dochádza k rigidnej aplikácii litery zákona; miera využitia získaných dôkazov – dodaný záznam vysielania je spravidla jediným dôkazom, ktorý Rada pre zistenie skutkového stavu vykoná. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhovateľka navrhla, aby najvyšší súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa v predmetnej veci obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) s prejudiciálnou otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., na základe ktorého je účastník konania povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznamy z televízneho vysielania, v súlade s čl. 46 Ústavy a čl. 6 Dohovoru, v kontexte práva účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o prejudiciálnej otázke.

Navrhovateľka poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 42/09-77 zo dňa 02.06.2009: „Ustanovenie čl. 26 ods. 1, 2 Ústavy, ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimity a proporcionality. Rada bola povinná preukázať a riadne odôvodniť, že jej zásah do slobody prejavu vysielateľa týmto kritériám zodpovedá.

Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k skutkovému stavu veci uviedla, že tento považuje za dostatočný, pričom ale nevypočula osoby, do ktorých dôstojnosti malo byť konaním navrhovateľky zasiahnuté, čo spôsobuje nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Rada má v zmysle trestnoprávnych zásad povinnosť vyhľadávať akékoľvek dôkazy, ktoré môžu náležite objasniť skutkový stav veci a ktoré môžu pôsobiť v prospech, ale aj v neprospech vysielateľa. Rada túto povinnosť nedodrжала a výsluch osôb, ktorým poskytla ochranu ani len nevypočula. Ochrana podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. nie je možné považovať za abstraktnú, ale konkrétnu, nakoľko smeruje k ochrane práv individualizovaných subjektov. Pritom však právomoc rozhodovať občianskoprávne spory, medzi ktoré patrí aj ochrana ľudskej dôstojnosti prislúcha výlučne všeobecným súdom a nie Rade. Preto je nelogické sankcionovať vysielateľa za zásah do ľudskej dôstojnosti osôb, ktoré sa k takému zásahu a jeho existencii ani nevyjadrili. Rada mala navrhovateľke poskytnúť priestor na obhajobu prostredníctvom výsluchu svedkov, ktorí mohli zodpovedať, či sa cítia konaním vysielateľa dotknutí na právach na ochranu ľudskej dôstojnosti.

Rada upriamila pozornosť len na demonštratívne a účelne vybrané informácie z odvysielaného príspevku, ktoré nijakým spôsobom nedefinujú presný a konkrétny spôsob, formu, konanie, opomenutie, ktorým mal účastník správneho konania porušiť svoju povinnosť v zmysle ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. Odvysielané amatérske videá pozostávali z reálnych záberov z hodín angličtiny, ktoré nakrútili žiaci a boli dostupné na internete a z komentárov moderátorov, ktorými sa snažili upriamiť pozornosť recipientov na narastajúci problém s kvalitou vzdelávania v oblasti jazykových znalostí. Vysielateľ odvysielal príspevok *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI – Školy ich nemajú ako zaplatiť*, v ktorom informoval recipienta o problémoch, ktoré má školstvo s tým, že nepochybne ide o informáciu, ktorá má informatívnu a spravodajskú hodnotu. Zabezpečenie kvalitného

vzdelávacieho systému je záujmom celej verejnosti, a preto je nemysliteľné, ak sa o takejto situácii vysielateľ dozvie, aby takúto informáciu neposkytol rodičom, žiakom a ľuďom kompetentným na riešenie, aby si nezatvárali oči pred problémami a neexistoval mylný stav, že kvalita vzdelávania cudzích jazykov je v poriadku. Jedným zo základných poslání novinárov a médií je v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci svojich programových služieb informovať verejnosť o témach verejného záujmu. Ide o napĺňanie práva na informácie a práva na slobodu prejavu. V celom príspevku nebolo vyobrazené vo vzťahu k vyučujúcim nič, čo by tak na hodine skutočne neprebiehало. Išlo o reálne zobrazenie výseku vyučovacej hodiny. Rada je povinná skúmať, či daný príspevok nemal takú informatívnu a spravodajskú dôležitosť, že záujem verejnosti sa o ňom dozvedieť prevážil nad ochranou ľudskej dôstojnosti dvoch osôb.

Navrhovateľka poukázala na ustanovenia § 46 správneho poriadku, čl. 142 ods. 1 Ústavy, § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), § 2, § 11 Občianskeho zákonníka a uviedla, že ochrana ľudskej dôstojnosti a prípadné spory týkajúce sa zásahu do ľudskej dôstojnosti sa spravujú ustanoveniami občianskeho práva. Jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať spory o ochranu osobnosti je výlučne súd a nie orgán výkonnej moci. Preto sa aplikácia ochrany podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. zo strany Rady má vykladať až ako následná ochrana, po právoplatnom rozhodnutí súdu o tom, či došlo alebo nedošlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti určitej osoby.

Napadnutým rozhodnutím odporkyne došlo k jednoznačnému a nespornému obmedzeniu slobody prejavu vysielateľa. Rada však dostatočne neodôvodnila, že takéto obmedzenie slobody prejavu bolo zákonné (legalita), sledovalo legitímny cieľ (legitimita) a bolo v demokratickej spoločnosti nevyhnutné (proporcionalita). Sloboda prejavu tak zahŕňa ochranu informácií alebo myšlienok, ktoré sú prijímané pozitívne a sú považované za neútočné či indiferentné, ako aj ochranu informácií a myšlienok, ktoré provokujú, šokujú či znepokojujú, či už z hľadiska ich obsahu, alebo z hľadiska formy ich prezentácie a nemožno do takejto slobody zasahovať na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Iba na základe skutočnosti, že časť verejnosti s obsahom alebo formou prejavených myšlienok alebo informácií nesúhlasí, má odlišný názor, alebo je ňou šokovaná, či obťažovaná, pokiaľ zároveň nie je splnená podmienka existencie naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práva a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, ochrany verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ale aj ústavného súdu, či najvyššieho súdu je jednotná v tom, že nevyhnutnosť zásahu do práva na slobodu prejavu v demokratickej spoločnosti nie je daná tam, kde legitímny cieľ je možné dosiahnuť iným spôsobom. Samotný právny poriadok umožňuje korekciu odvysielaných informácií rôznymi spôsobmi bez toho, aby bolo potrebné zo strany štátu zasahovať do slobody prejavu vysielateľa. V demokratickej spoločnosti neexistuje nevyhnutná potreba na zásah do práva na slobodu prejavu, a teda napadnuté administratívne rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľka uviedla, že jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, Rada vec nesprávne právne posúdila, nedostatočne zistila skutkový stav, a preto navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vrátil jej vec na ďalšie konanie a zároveň zaviazal Radu na náhradu trov konania.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa odporkyňa vyjadrila dňa 09.01.2013 a navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutie Rady č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012 potvrdil. Vo vyjadrení uviedla, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní viackrát použil analógiu práva a uplatnil niektoré trestnoprávne princípy v správnom trestaní, avšak jasné a všeobecne použiteľné podmienky pre analógiu trestného práva v správnom trestaní stanovené neboli. Zohľadniac judikatúru najvyššieho súdu, v ktorej sa vyjadril k analógii trestného práva pri posudzovaní správnych deliktov z časového hľadiska, je potrebné zdôrazniť, že posudzovaný skutkový stav nie je možné označiť za čiastkový útok, ale za samostatné dokonané konanie, čomu zodpovedá aj jeho posúdenie odporkyňou. V posudzovanom prípade boli všetky tri príspevky odvysielané navrhovateľkou a bola nimi naplnená skutková podstata toho istého správneho deliktu a ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/41/2011 skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. Konania, na ktorých posúdenie ako protiprávnych musí odporkyňa uplatniť správnu úvahu, je potrebné posudzovať individuálne a nie automaticky ich posudzovať ako čiastkové útoky len z dôvodu, že naplňajú skutkovú podstatu toho istého správneho deliktu. Každé konanie, na ktoré v odvolaní poukázala navrhovateľka predstavovalo odlišný spôsob porušenia povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a ich subsumovanie pod príslušnú právnu normu bolo možné len na základe posúdenia konkrétnych okolností každého prípadu. Vzhľadom na skutočnosť, že spôsob spáchania správnych deliktov bol zakaždým odlišný, nebolo možné tieto konania posudzovať ako jeden skutok a rovnako neboli naplnené ani ďalšie obligatórne znaky pokračujúceho správneho deliktu.

Subjekty, do ktorých ľudskej dôstojnosti bolo zasiahnuté, boli jednoznačne vymedzené. Subjekty zásahu boli dostatočne individualizované a identifikovateľné. Učiteľka z prvého príspevku bola identifikovateľná najmä pomocou nezmeneného hlasu, gestikulácie rúk, oblečenia, učiteľku z druhého príspevku bolo možné identifikovať tiež pomocou nezmeneného hlasu, gestikulácie rúk a druhá učiteľka bola zobrazená bez akéhokoľvek technického upravenia aj keď bola kvalita obrazu nižšia. Výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Odporkyňa poukázala na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/22/2010 zo dňa 10.03.2011, 4Sž/2/2010 zo dňa 24.08.2010, 5Sž/13/2011, v ktorých boli obdobne formulované výroky a najvyšší súd ich posúdil ako presné, úplné a dostatočne určité.

K námietke týkajúcej sa vyžiadania záznamov vysielania a absencie formálneho aktu Rady odporkyňa uviedla, že povinnosť uchovávať súvislý záznam vysielania a doručiť ho Rade vyplýva priamo zo zákona č. 308/2000 Z.z. Túto povinnosť vysielateľovi neukladá Rada vydaním individuálneho správneho aktu, ale priamo zákon č. 308/2000 Z.z. Argumentom týkajúcim sa formy vyžiadania záznamov sa zaoberal aj ústavný súd vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012, kde uviedol, že v tomto prípade je dôležitá len obsahová stránka úkonu, nakoľko zákon formálnu podobu tohto procesného úkonu nepredpisuje.

Navrhovateľka ďalej namietala spôsob, akým bol získaný dôkaz – záznam z vysielania programu, ktorý považuje za formu štátneho donútenia, ktoré je zásahom do jej práva na spravodlivé súdne konanie. Avšak povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie odporkyne jej ich poskytnúť je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. Táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zabezpečuje odporkyňu možnosť

zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. V prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne odporkyňa o začatí správneho konania. Záznam vysielania, ktorý je poskytnutý odporkyňi nie je dôkazom usvedčujúcim vysielateľa zo spáchania správneho deliktu, ale je len podkladom pre rozhodnutie, ktorý presne a úplne zachytáva skutkový stav.

Skutkový stav bol podľa odporkyne zistený úplne a presne a dôkazy, ktoré uviedla navrhovateľka by nijak neprispeli k objasneniu skutkového stavu, pretože § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. neumožňuje navrhovateľke odvysielat' obsahy zasahujúce do osobnej cti ani v prípade, ak s tým dotknuté osoby súhlasia. Už z predchádzajúcej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že v prípade zásahu do ľudskej dôstojnosti nie je podstatné ani to, či išlo o slobodné konanie účinkujúcich a v rámci výkonu dohľadu nad dodržiavaním zákona, ak došlo k zásahu do osobnostných práv, musí Rada konať bez ohľadu na vlastný postoj dotknutých osôb (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/17/2011, 4Sž 27/02). Relevantné je to, čo je odvysielané a názor osôb, do ktorých osobnej cti bolo zasiahnuté, nie je v prípade konania Rady o porušení povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. relevantné, pretože Rada chráni verejný záujem na tom, aby nedochádzalo k zásahom do ľudskej dôstojnosti; uvedené ide nepochybne nad rámec záujmu osôb, do ktorých osobnostných práv malo byť zasiahnuté. Ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka slúži na zabezpečenie ochrany fyzickým osobám, ktoré sa prostredníctvom občiansko-právnych žalôb môžu pred nezávislými súdnymi orgánmi domáhať ochrany pred neoprávneným zásahom do ich osobnostných práv. Zákon č. 308/2000 Z.z. spadá do oblasti verejného práva a jeho ustanovenia regulujú oblasť vysielania a retransmisie na území Slovenskej republiky. Predmetný zákon upravuje aj povinnosti vysielateľa, ku ktorým patrí aj povinnosť zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Prítom existujú aj situácie, keď je určité konanie nutné postihnúť na základe inštitútov verejno-právnej povahy a zároveň je ho možné postihnúť aj inštitútmi súkromno-právnej povahy. Odporkyňa v prejednávanom prípade neriešila spor dvoch subjektov, ale posudzovala konanie, ktorým bola porušená povinnosť vyplývajúca z predpisu verejného práva, pričom Rada je kompetentným orgánom na interpretáciu a aplikáciu ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadala okrem iného aj s otázkou legality a legitimity, keď poukázala na to, že pokuta je ukladaná na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a za účelom ochrany práva na zachovanie osobnej cti zobrazených učiteliek. Odporkyňa nespochybňovala aktuálnosť a význam prezentovanej témy, avšak po posúdení predmetných príspevkov dospela k záveru, že vzhľadom na obsah a spôsob spracovania predmetných komunikátov, došlo ich odvysielaním ku kolízii viacerých právom chránených záujmov, a to práva učiteliek na zachovanie ich osobnej cti s právom na slobodu prejavu vysielateľa a právom verejnosti na informácie. Bolo úlohou odporkyne posúdiť, ktorému právu má byť poskytnutá väčšia ochrana, a teda sa zaoberala aj proporcionalitou obmedzenia jedného práva za účelom ochrany iného. Samotné zaradenia amatérskych videí konkrétnych, aktívne pôsobiacich pedagógov nebolo nevyhnutné v záujme informovať verejnosť o nastolenej téme. Osoby pedagógov mali ostať v anonymite najmä z dôvodu, že išlo o aktívne pôsobiacich pedagógov, ktorých osobná česť a autorita mohli byť zverejnením videí v očiach ich žiakov znížené, čo mohlo mať zároveň za následok výrazné zníženie kvality ďalšej výučby. Kritika, pokiaľ je vecná a oprávnená, je bezpochyby vhodným prostriedkom na poukázanie na nedostatky vyskytujúce sa v spoločnosti. Navrhovateľka však rámec vecnej kritiky presiahla, keďže vyjadrenia moderátorov, ako aj ich reakcie

na predmetné videá zobrazujúce učiteľky v procese výučby boli výsmešné a vo vzťahu k zobrazeným osobám dehonestujúce. Tieto výsmešné vyjadrenia moderátorov nijako neprispeli k objasneniu spravodajskej podstaty sprostredkovaných informácií. Záujem verejnosti dozvedieť sa o nedostatkoch v procese výučby anglického jazyka je nespochybniteľný, to však neodôvodňuje použitie sporných videí difamujúcim spôsobom. Správne konanie voči navrhovateľke nebolo začaté len z dôvodu zaradenia sporných videí do vysielania, ale z dôvodu, akým boli príspevky, v ktorých boli tieto videá zaradené, spracované.

Odporkyňa sa v administratívnom rozhodnutí zaoberala významom odvysielanej informácie, ako aj záujmom na jej poskytnutí a zároveň aj záujmom na ochrane osobnej cti dotknutých pedagógov. Odporkyňa identifikovala spôsob, akým došlo k zásahu do osobnej cti dotknutých pedagógov. Zásah do ich osobnej cti spočíval v spôsobe spracovania posudzovaných príspevkov, ktorý vzhľadom na správanie a vyjadrenia moderátorov smeroval k zosmiešneniu pedagógov. Priznanie vyššej ochrany slobode prejavu by v tomto prípade bolo neprimerané a v rozpore s princípmi právneho štátu. Problém vo výučbe jazykov spočíva v nedostatku financií a slabšia jazyková vybavenosť vyučujúcich je len dôsledkom tohto problému. Navrhovateľka však svoje príspevky vystavala práve na výsmechu osôb a nie systému, ktoré sú produktom nedostatočného financovania školstva a neraz sa snažia v maximálnej možnej miere tento nedostatok sanovať, čo sa často môže prejaviť na kvalite výučby. Zníženie osobnej cti je tak absolútne neopodstatnené a dokonca aj v rozpore s prvotnou myšlienkou príspevku, ktorá spočíva v dosiahnutí lepšieho stavu pri výučbe jazykov, nakoľko učiteľky zosmiešnené vo vysielaní, len s ťažkosťami budú môcť kvalitne vyučovať, keďže ich autorita bola významne znížená. Poukazovanie na internetovú stránku, kde sú predmetné amatérske videá tiež zverejnené je v tomto prípade irelevantné, keďže o zaradení týchto videí difamujúcim spôsobom spracovania rozhodla navrhovateľka.

Odporkyňa je presvedčená, že spôsoby nápravy, ktoré údajne mohli využiť dotknuté osoby, a v dôsledku ktorých má byť zásah vykonaný odporkyňou neprimeraný, nezabezpečujú ochranu rovnakého záujmu ako chráni Rada. Rovnako civilné konanie o ochrane osobnostných práv nezabezpečuje ochranu verejného záujmu, ale súkromného s cieľom poskytnutia satisfakcie konkrétnemu jedincovi. Odporkyňa sa teda zaoberala aj proporčionalitou zásahu do práva na slobodu prejavu, jej závery o zásahu do osobnej cti dotknutých učiteliek a potrebe sankcionovania tohto zásahu sú riadne odôvodnené, logické a právne správne, v dôsledku čoho nie je možné prijať argument navrhovateľky o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 11.06.2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 306-PLO/O-3595/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 306-PLO/O-3595/2012 zo dňa 26.06.2012, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 09.07.2012. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetných programov, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, vyjadrenie navrhovateľky k oznámeniu o začatí správneho konania, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 11.09.2012, rozhodnutie Rady č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát najvyššieho súdu oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo-zvukového záznamu, bolo súdom zistené, že navrhovateľka odvysielala na programovej službe JOJ dňa 03.04.2012 so začiatkom o 17:17:03 hod. v rámci programu *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy* a dňa 04.04.2012 so začiatkom o 17:08:32 hod. v rámci programu *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI? – Školy ich nemajú ako zaplatiť*. V oboch príspevkoch boli zobrazené učiteľky v procese výučby, ktoré bolo možné identifikovať.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 03.04.2012 o cca 17:17 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ v programe *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na zachovanie osobnej cti učiteľky, ktorá bola zobrazená v procese výučby a dňa 04.04.2012 o cca 17:08 hod. v programe *Noviny o 17:00* príspevok s názvom *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI? – Školy ich nemajú ako zaplatiť*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na zachovanie osobnej cti učiteľky zobrazenej ako prvej v poradí v procese výučby a učiteľky zobrazenej ako druhej v poradí v procese výučby.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky (1) *Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. (2) Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. (3) Cenzúra je neprípustná. (4) Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.*

Podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky (1) *Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. (2) Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. (3) Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.*

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Najvyšší súd preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Po oboznámení sa s obsahom oboch posudzovaných príspevkov sa najvyšší súd stotožnil s názorom odporkyne, že obsah príspevkov, a teda hodnotiace výroky, ktoré v ňom zazneli, zasiahli do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd dotknutých pedagógov, a to najmä s prihliadnutím na značne dehonestujúce vyjadrenia moderátorov v prvom príspevku odvysielanom dňa 03.04.2012 (ďalej len prvý príspevok), ktorí sa na odvysielanom videu zabávali a výsmešne napodobňovali výslovnosť zobrazenej pedagogičky, keď moderátor povedal anglickú frázu „lámanou“ angličtinou. Ako už najvyšší súd uviedol v rozhodnutí sp. zn. 5SŽ/18/2011 zo dňa 29.03.2012 verejný výsmech je zásahom do ľudskej dôstojnosti v zmysle § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Druhý príspevok, odvysielaný dňa 04.04.2012 (ďalej len druhý príspevok), bol uvedený slovami, ktoré prirovnávali učiteľku z prvého príspevku k ukrajinskému kamionistovi, čo sa týka jej výslovnosti. Následne bolo opätovne odvysielané video s učiteľkou z prvého príspevku s technicky upravenou tvárou, ale s nezmeneným hlasom a ďalšie amatérske video, na ktorom bola zobrazená učiteľka angličtiny s tvrdou výslovnosťou. Video s druhou učiteľkou nebolo po obrazovej ani zvukovej stránke nijako upravené. Odporkyňa a ani najvyšší súd nepopierajú aktuálnosť témy a záujem verejnosti dozvedieť sa o nedostatkoch v slovenskom školstve, avšak spôsob a obsah spracovania predmetných príspevkov, konkrétne výsmešné vyjadrenia moderátorov ku konkrétnym zobrazeným učiteľkám, neprispievali k informačnej hodnote spracovanej témy.

Podľa názoru súdu Rada správne uviedla, že v prípade, ak je aj jazyková vybavenosť zobrazených učiteľiek nízka, čo je spôsobené nedostatkom financií a neschopnosťou zaplatiť vysoko kvalifikovaných pedagógov anglického jazyka, neoprávňuje to vysielateľa používať predmetné amatérske videá difamujúcim spôsobom. Takýto spôsob zobrazenia videí presiahol rámec vecnej kritiky, pretože boli komentáre a reakcie moderátorov k zobrazeným osobám dehonestujúce. Rada sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadala s otázkou legality (pokuta uložená na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.), ako aj s otázkou legitimacy

(ochrana práva na zachovanie osobnej cti zobrazených učiteľiek). Rovnako sa odporkyňa zaoberala aj otázkou proporcionality, keď posudzovala, či ochrana osobnej cti zobrazených učiteľiek prevážila nad slobodou prejavu navrhovateľky. Obe učiteľky boli v predmetných videách dostatočne identifikovateľné pre svoje okolie, preto z tohto pohľadu mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Na identifikovateľnosť nie je nevyhnutné, aby bola dotknutá osoba identifikovaná prostredníctvom osobných údajov, avšak postačuje, ak je dotknutá osoba identifikovateľná čo i len pre užšiu verejnosť.

Sloboda prejavu patrí k najdôležitejším politickým základným právam, pretože prispieva k názorovej pluralite v spoločnosti. Dôležité je všetko, čo je ohľadom danej témy zobrazené, odvysielané a v akom kontexte a aby boli predkladané informácie objektívne a vyvážené. Spôsob zobrazenia danej témy však musí byť taký, ktorý neznižuje ľudskú dôstojnosť, t.j. snaží sa konkrétne zobrazené osoby za podmienok daných povahou vysielanej informácie, čo možno najviac chrániť.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa posúdenia skutku, ako pokračujúceho správneho deliktu, senát najvyššieho súdu uvádza, že skutočnosť, že páchatel porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/41/2011). Odporkyňa použitím správnej úvahy posudzuje všetky protiprávne konania individuálne. O pokračujúci správny delikt by išlo v prípade ak čiastkové útoky, vedené jednotným zámerom, spojené rovnakým alebo podobným spôsobom spáchania, časovo spolu súviseli, súvisel by aj ich predmet útoku a naplnili by rovnakú skutkovú podstatu. Odporkyňa posúdila, že v danom prípade nebola naplnená podmienka objektívnej súvislosti v spôsobe spáchania protiprávneho konania a ani objektívna súvislosť v čase a predmete útoku jednotlivých konaní, na ktoré poukázala navrhovateľka. Najvyšší súd sa viackrát vo svojej judikatúre vyjadril k analógii trestného práva so správnym trestaním, avšak zatiaľ nie sú stanovené jednoznačné podmienky pre použitie analógie trestného práva v administratívnom trestaní. Výbor ministrov poskytol dňa 13.02.1991 na 452 stretnutí zástupcov ministrov Odporúčanie Výboru ministrov č. (91) 1 členským štátom o správnych sankciách, pričom medzi tam uvedenými zásadami sa nenachádza žiadna zásada, podľa ktorej by na základe analógie bolo potrebné v správnom konaní aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, takým spôsobom ako to požaduje navrhovateľka.

Výrok administratívneho rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu spáchania. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľky ohľadom výrokovej časti rozhodnutia, keďže z výroku rozhodnutia je zrejmé, kedy bol správny delikt spáchaný (03.04.2012 o cca 17:17 hod., 04.04.2012 o cca 17:08 hod.), ako bol spáchaný (odvysielanie príspevku s názvom *HAU DU JU DU? – Video žiačky strednej školy* a príspevku s názvom *KAM ZMIZLI KVALITNÍ ANGLIČTINÁRI? – Školy ich nemajú ako zaplatiť*), s uvedením ustanovenia zákona (§ 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.) a v akom programe odvysielanom navrhovateľkou (*oba príspevky boli odvysielané v rámci programu Noviny o 17:00*). Z takto formulovaného výroku je zrejmé o aký skutok ide a akým spôsobom došlo k porušeniu zákona. Výrok s obdobnou formuláciou posudzoval aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 322/2011 zo dňa 27.07.2011 a námietku sťažovateľa ohľadom formulácie výroku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke navrhovateľky ohľadom postupu odporkyne voči navrhovateľke pri vyžiadaní záznamu vysielania senát najvyššieho súdu poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia,

kde sa už touto námietkou podrobne zaoberal. Ide napr. o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011 zo dňa 29.03.2012, z ktorého vyberá: „*Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.*

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z.z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu, najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry, vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.“

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 564/2012 zo dňa 13.11.2012 uviedol: „*K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.“*

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku senát najvyššieho súdu poukazuje na *rímskoprávne pravidlo „nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva)*, podľa ktorého, ak niekto koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z.z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z.z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nie je získaný v rozpore so zákonom.

Správny orgán svojím konaním neporušil prezumpciu neviny, keďže v oznámení o začatí predmetného správneho konania uviedol, že začína správne konanie voči MAC TV, s.r.o., vo veci možného porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., teda odporkyňa na začiatku správneho konania konštatovala možnosť spáchania správneho deliktu a až v rozhodnutí č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012, ktorým ukončila celé administratívne konanie konštatovala porušenie predmetného ustanovenia, čím len realizovala svoju

právomoc a pôsobnosť v zmysle § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. g/, § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.

K problematike ústavnosti § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. sa tiež najvyšší súd vyjadril už viackrát vo svojich rozhodnutiach, napr. rozhodnutie sp. zn. 8SŽ/29/2011 zo dňa 24.07.2012: „Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry ESĽP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“ Obdobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/19/2012 zo dňa 30.10.2012: „Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie, nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.“

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽ/24/2012 zo dňa 27.03.2013: „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanom prípade odchýliť. Námietačka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti

hrozí subjektu uloženie sankcie. *Podľa ESELP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ťažko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa ESELP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10.09.2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21.04.2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).*

K námietke navrhovateľa uplatnenej na súdnom pojednávaní dňa 11.06.2013 nad rámec dôvodov nezákonnosti napadnutého rozhodnutia uvedených v opravnom prostriedku, ako i po uplynutí lehoty na rozširovanie „žalobných“ dôvodov (§ 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p.), smerujúcej k tomu, že správnom spise sa nenachádza zápisnica, z obsahu ktorej by vyplývalo, že sa rada oboznámila s obsahom obrazovo-zvukových záznamov posudzovaných programov, súd dodáva, že v napadnutom rozhodnutí odporkyňa na str. 2 v poslednom riadku konštatovala, že *po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi* v danej veci rozhodla, čo vzhľadom na skutočnosť, že obsahom pripojeného administratívneho spisu je i prepis/popis skutkového stavu obsahujúci doslovný prepis posudzovaných príspevkov, nie je podľa názoru najvyššieho súdu takou vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že nie je dôvod na postup, ktorý navrhla navrhovateľka. Preto najvyšší súd konanie vo veci samej neprerušil a neobrátil sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s čl. 46 Ústavy a s čl. 6 Dohovoru, o čom rozhodol uznesením zo dňa 21. mája 2013.

K námietke navrhovateľky, že neboli vypočuté osoby, do ktorých dôstojnosti bolo zasiahnuté, senát odvolacieho súdu uvádza, že skutkový stav bol odporkyňou zistený v dostatočnej miere, keďže pre posúdenie veci je rozhodujúce to, čo bolo navrhovateľkou reálne odvysielané. Prípadné výpovede svedkov by už nemali vplyv na obsah odvysielaného komunikátu a teda, ani na posúdenie veci samotnej.

Rada chráni verejný záujem, aby vo vysielaní vysielateľov nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ľudskej dôstojnosti. Občiansko-právne spory týkajúce sa ochrany osobnosti, ktoré rozhodujú všeobecné súdy, predstavujú úplne iný procesný inštitút ochrany, na ktorý konanie o porušení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., kde má právomoc konať a rozhodovať Rada, nemá vplyv. Rada má povinnosť konať a rozhodovať v zákonom stanovených lehotách, a preto je postup, ktorý navrhla navrhovateľka, aby bola aplikácia ochrany podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zo strany Rady až následná, po rozhodnutí súdu o otázke zásahu do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby, neodôvodnený.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/049/2012 zo dňa 11.09.2012 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1992 Zb.) a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu (opravný prostriedok podala navrhovateľka dňa 25.10.2012, teda po nadobudnutí účinnosti zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa okrem iných zmenil aj zákon č. 71/1992 Zb. a výška súdneho poplatku za predmetné konanie). Bankový účet súdu je vedený v Štátnej pokladnici s názvom BÚ – Depozitný účet neúročený pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 11. júna 2013

JUDr. Jana Z E M K O V Á Ph.D.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: *Čičková*
Emília Čičková

